

GARTH NIX

ANGYALMÁGUS

TÖBB MINT EGY ÉVSZÁZAD TELT EL

azóta, hogy Liliath bemászott Saint Marguerite üres szarkofágjába Ystara pusztulásakor. Mágikus álmából ébredve még mindig gyönyörű és fiatal, és újra nekivág küldetésének, hogy egyesüljön szerelmével, Palleniellel, Ystara arkangyalával.

Bár ez a feladat lehetetlennek tűnik, Liliath a valaha élt legerősebb angyalmágus, aki képes magához hívni az angyalokat, és arra kényszeríteni őket, hogy teljesítsék akaratát. Négy fiatal ember kelti fel leginkább érdeklődését: Simeon, a szorgalmas orvosjelölt, Henri, az elszánt szerencsevadász, Agnez, a dicsőségre vágyó muskétás és Dorotea, aki ikonfestő és az angyali mágia tudósa.

Ők négyen találkozásuk pillanatától fogva valamilyen furcsa kötődést éreznek egymás iránt, de nem is sejtik, milyen fontos a szerepük. Egyikük sincs tisztában azzal, hogy Liliath hogyan akarja őket felhasználni terve megvalósításához.

Garth Nix a fantasy irodalom újabb remekét alkotta meg!

© Wendy McDougall

GARTH NIX

2001 óta főállású író, de előtte dolgozott marketing-tanácsadóként, könyvárusként, könyvszerkesztőként, irodalmi ügynökként, publicistaként, könyvügynökként, illetve az Ausztrál Hadsereg tartalékos katonájaként. Garth írta többek között A Régi Királyság fantasysorozatot (amelynek az első része a Sabriel), a Shade gyermekei és A hercegek zavara tudományos-fantasztikus regényeket. Sean Williams mellett társszerzője volt több gyerekkönyv-sorozatnak is. Könyveiből több mint hatmillió példány kelt el világszerte, műveit 42 nyelvre fordították.

Tudj meg többet a könyvről:

www.garthnix.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

Dream
válogatás

„A szerző által megteremtett angyali mágia összetett rendszere és annak elsöprő ereje elbűvöli és magával ragadja az olvasót. A Nix által szőtt, intrikákkal és akciókkal teli, izgalmas történet a hatalommal rendelkező nőket frissítően hétköznapi módon ábrázolja. Egy eredeti és lenyűgöző kaland.”

KIRKUS

„A fiatal szereplők mindegyike érdekes karakter, egyre erősödő kapcsolatuk pedig - ahogy próbálják kitalálni, mi köti össze őket - a könyv egyik legfontosabb eleme. A történet azonban ennél sokkal szerteágazóbb és gazdagabb: ijesztő szörnyek, gyilkos csaták és az angyali mágia végtelen hatalma teszik igazán izgalmassá.”

BOOKLIST

„Egy újabb lenyűgöző mese a képzeletbeli világok mesterétől. Garth Nix minden története olyan világba vezet be az olvasót, ami rögtön magába szippantja, és nem is ereszti - de ezt az olvasó egyáltalán nem bánja.”

AMAZON

„Imádtam ezt a könyvet! Az egyedülállóan felépített fantáziabirodalom, az erős és jól kidolgozott karakterek és a nyilvánvaló párhuzam Dumas A három testőrrel! Egyszerűen letehetetlen! Csak ajánlani tudom!”

GOODREADS

Dream
válogatás

G A R T H N I X

ANGYALMÁGUS

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

A FIATAL NŐ TELJES SÖTÉTSÉGBEN ÉBREDT, FEJE ALATT hideg kő. Puhatólózó keze is csak kemény követ érzett fent és oldalt. A felismerés rettenete azonban rögtön csillapodott, amikor eszébe jutott, miért van ez így, és teljesen eltűnt, amikor meghallotta a hangot.

Olyan erős és hatalmas hangot, amitől teljesnek, eleve-nebbnek érezte magát. A hangot egy hirtelen, intenzív érzés kísérte: egy biztonságot adó, szoros ölelésé. Nem emberkar ölelte – fényből és erőből álló hatalmas szárnyak között volt.

– Amire vártál vala, íme bekövetkezett, és ahogy azt réges-régen parancsolád, most felébresztelek.

– Hogyan...?

Rekedtes, gyenge volt a hangja. Nyelt egyet zavarában. Nyál mozdult szájában, torkában... ki tudja mennyi idő után először.

Tudta, hogy hosszú idő óta halálközeli állapotban van. Ha valaki benézhetett volna a sírjába, halottnak gondolta volna, bár testének figyelemreméltó balzsamozását minden szemlélő csodálatosnak tartotta volna. Annak az esélyét azonban, hogy halálközeli állapotában nézői lehetnének, nagyban korlátozta nyugvóhelyének megválasztása. Nagy kőkoporsóban feküdt, a koporsón hatalmas márványlap, az egész ólommal lepecsételve.

Természetes lett volna megkérdeznie, hogy mennyi ideig feküdt a koporsóban. De nem ez volt az első kérdése. Minden erejét igénylő tervének végrehajtásában csak a legfontosabakra gondolt.

– Hány lehetséges jelölt áll készen?

Hosszú csend. Olyan hosszú, hogy azt gondolta, a láthatatlanul jelenvaló lény már nincs vele. Ám ekkor újra megszólalt a hang.

– Négy.

– Négy! De hiszen több száznak kellene lennie...

– Négy – ismételte a hang.

Egy pillanatig düh vett rajta erőt, rendkívüli düh, hogy a terve... a küldetése, a sorsa... megint félresiklik. De leküzdötte haragját. Bár sokkal több jelöltet remélt, hogy hibák és balszerencse se veszélyeztesse a tervét, négynek elégnek kell lennie. Sőt, akár egy is elég lenne...

– Hol vannak?

– Sarance-ban, négy különböző helyen, de össze fognak gyűlni. Hamarosan.

– És a Rend? A Rend működik? Megmutattad nekik felátadásom jeleit?

– Megmutattam a jeleket. Azt nem tudom, hogy életben maradnak-e, hogy lássák őket, vagy hogy tettek-e valamit. Mint tudod, nem vagyok tökéletes, és erős ellenállás van velem szemben... csak a te akaratod köt engem a te világodhoz. Legszívesebben azt kívánnám, hogy teljesen elszakadhassak...

– Azt teszed, amit parancsolok neked!

Sürgetően beszélt, hangjában természetes erő és átható, koncentrált akarat csengett.

– Engedelmeskedem. Teljesen a hatalmadban vagyok. Nem beszélem tovább az én...

A hang elhallgatott. Ezúttal teljes volt a csend. Tudta, hogy nem lesz több beszéd, nem lesz több melegség, nem lesz több végtelen biztonság és szeretetérzés. Most nem. Könnyek formálódtak szeme sarkában, de gyorsan elpislogta. Nincs ideje a könnyekre. Soha.

– Szeretlek – súgta a lány. Amint ezt kimondta, már is jobban érezte magát; újra magára talált, régi önmagára, ami azelőtt volt. Egyre erősebb lett a hangja, a kőkoporsó-

ban visszhangzott. – Mindig szeretni foglak. Együtt leszünk.
Együtt leszünk!

Megtapogatta két kezét. Bőre puha volt, bársonyos, sima, fiatal. Ami ennél is fontosabb: a gyűrűk mind az ujjain voltak. Egyenként végigtapogatta őket, hagyta, hogy nőjön az erejük egy kicsit, aztán megérintette a kilencedik, utolsó gyűrűt, ami a bal hüvelykujján volt. Ősi elektrumból készült, a pánt ovális elefántcsontot tartott, faragott kép volt rajta, egy emberi arcot szinte teljesen elfedő tollas szárnyak. Az emberi arc festett vagy talán zománcozott, apró szemei rubinkövek. A majdnem rejtett arc felett az arany glória hajszálnál alig vastagabb.

– Mazrathiel – súgta a koporsóban fekvő lány. – Mazrathiel, Mazrathiel, segedelmekre jöjj!

Fény áradt a gyűrűből, hideg, mint a holdfény, de élesebb. A lány behunyta szemét a hirtelen világosság ellen, és érezte, hogy az alacsonyabb rendű, láthatatlanul jelenvaló lény megjelenik. Melegség járta át, de ez nem volt több, mint a konyhai tűz üdvözlő melege egy téli napon, nem olyan jelentős, mint az a melegségérzés, amelyben nem sokkal korábban része volt, amikor vele beszélt. Hasonlóképpen érezte a szárnyak okozta légmozgást, és hallotta azt a halk hangot, ami azt jelentette, hogy valahol a távolban megpendítettek egy húrt.

– Mazrathiel van itt – szólt egy halk hang, amit csak a lány hallott. – Mit kívánsz? Amennyiben hatalmamban áll megtenni, meg fogom tenni.

A lány megszűgta, és Mazrathiel teljesítette a kívánságát.

Delfon testvér mindig is szerette a Szent sírjának hűvös nyugalját. A sír a templom alatt, a legmélyebb kriptában volt. Télen nagyon hideg volt, de miután betöltötte hatvanadik évét, télen nem küldték ide virrasztani. Több mint egy évtizede elmúlt hatvanéves, és mint az angyali mágia minden gyakorlója, idősebbnek látszott a koránál. Szent Marguerite

testben törékenyebb hívei csak nyár közepén tartottak virasztást, és az igazsághoz hozzátartozik, hogy Delfon testvér, ha kéri, felmentést kapott volna a feladat alól. Megfogadta előljárói tanácsát, hogy vigyen magával a kriptába párnát, takarót, és a sarokban, azon a fapadon üljön, amire a fáradt zarándokok leülhettek nagy ünnepekkor, amikor a kripta látogatása számukra megengedett.

Az álom és az ébrenlét határán járt, inkább szundított, mint figyelt. Ezért hosszú pillanatokba telt, amíg észrevette, hogy már nincs egyedül. Egy nővér állt előtte, kérdően nézett le rá, mintha nem tudná mire vélni az idős szerzetes jelenlétét.

Fiatal nővér. Az övéhez hasonló habitust viselt, a fekete Ashalael arkangyal követőinek fekete-fehér lepelruháját, de más volt a fehér mandzsetta szélessége, és a fekete anyag is egy kicsit másnak tűnt Delfon lámpájának fényében. Lassan fogta fel, hogy talán nem is fekete, hanem nagyon sötét kék, és a jelvény a mellén egy pár héttollú szárnyat ábrázol. Arkangyalszárny. De Ashalael szárnyait mindig ezüstben mutatták, és ez valami furcsa, kilenccsúcsú koronán ült, ami fölött nem a kardinális mitrája, püspöksüvege volt ábrázolva, hanem glória...

Delfon testvér arra gondolt, hogy a látása már nem a régi, ahogy a hallása sem. Ugyanez vonatkozik az emlékezetére, ezért nem sokáig tűnődött a jelvény képi világán, és azon sem, hogy miért nem ismerte fel ezt a magas, előkelő alkattú nővért. A nővér rendkívül fiatal volt, talán tizennyolctizenkilenc éves lehetett, nyilvánvalóan még nem is nővér, csak novícia. Ennek ellenére úgy állt ott, mint egy látogatóba érkezett püspök vagy apát. Delfon a hölgy dióbarna bőrére nézett, bólított, amikor meglátta, milyen sok gyűrűt visel. A gyűrűkbe négyszögletes vagy ovális, festett vagy aranyozott elefántcsontdarabok voltak foglalva, illetve némelyiken bonyolult vésetű aranyozott bronzlapocskák voltak. Angyali mágia ikonok. Delfon testvér nem látta rögtön, mely tárgyakat képviselik, milyen erőket képesek megidézni.

– Nem láttam bejönni, felség – szólalt meg Delfon testvér. A hölgy arca ismerősnek tűnt. Fiatal és szép, szeme sötét, bőre mandulabarna, haja fekete, mint a jádekő, amibe egyszer Karazakiel ikonját véste. A hölgy arca komor. Delfon nem emlékezett, kicsoda, bár emlékeztette valakire...

– Nem is akartam, hogy lásson – mondta a furcsa fiatal nővér. Kinyújtotta a jobb kezét, Delfon testvér megfogta, és a kecses ujjak fölött elhúzta ajkát. Öreg szeme próbált arra az angyalarcra koncentrálni, ami olyan gyönyörűen volt az elefántcsont lapocskára festve. A lapocskát egyedül, rendkívüli erejű gyűrű tartotta foglalatban. Sem az arcot, sem a festő stílusát nem ismerte fel, ami rendkívül furcsa volt, mert Delfon testvér maga is kitűnő ikonfestő volt. Egész életében az ikonokat tanulmányozta, több ezer angyalt festett, és fénykorában képes volt nem kevesebb, mint kilenc nagyon hasznos, bár viszonylag alacsony rangú angyalt bevonni a munkájába.

Már nem volt képes ilyen sokkal bánni, de így is három kisebb rangú angyalt tudott megidézni, akik erejüket adták neki, vagy beleköltöztek az általa festett ikonokba, amiket saját vérével fejezett be.

– És... és a jelvényét, a rendjét sem ismerem fel – hebegte Delfon testvér, azzal elengedte a hölgy kezét, és reszkető ujjaival habitusára mutatott.

– Valóban? – kérdezte a hölgy. Felnevetett, szemében buja pajkosság villant. – A jelvény természetesen a Magasságos Pallenielt ábrázolja.

Delfon testvér hátrahúzódott. Biztosan rosszul hallotta...

– Magasságos Palleniel – ismételte a nő hangosabban. Mintha élvezte volna, hogy kimond egy nevet, amit már nem szoktak kimondani. Sőt, lehet, hogy már nem is emlékeznek rá az emberek, kivéve azok, akik, mint Delfon testvér is, az angyali lények katalógusaival töltik életüket. Ráadásul gyerekkorát Ystara, az elveszett ország határán töltötte, amelynek arkangyala éppen Palleniel volt.

– Palleniel? De hiszen ő már nem létezik. Eltűnt ebből a világból, száműzte a többi arkangyalt!

– Itt van azonban az ő érseke, és éppen őt nézi, testvér. Nem minden igaz, amit róla mondtak.

Delfon elkomorult, szólni akart, de abban a pillanatban végre észrevett valamit a lány mögött, amit pedig rögtön észre kellett volna vennie. Szava elakadt, amikor meglátta a Szent sírját. A kör alakú, boltíves terem közepén álló hatalmas kőszarkofág már nem olyan volt, mint amikor belépett a helyiségbe.

A hatalmas koporsó ólommal lezárt, márvány fedlapja félrecsúszott. Több tonnát nyomott, és eredetileg nyilván nagyon nagy erőfeszítést igényelt odatenni. Pontos tervezés, emelőbakok és kötelek kellettek hozzá. Vagy a leghatalmasabb angyal ereje...

A lány észlelte Delfon testvér döbbszent tekintetét, és látta, merre néz.

– Zaklatottnak látszik, testvér. De biztosíthatom, Szent Marguerite egyáltalán nem bánta, hogy megosztottam vele a kriptáján. Ami azt illeti, amikor belopóztam, nem volt ott semmi, ami arra utalt volna, hogy rendednek előtted járói nem a teljes igazságot mondták el, amikor ezt a helyet megalapították.

– De... de mi...

Liliath leült a padra az öregember mellé, átkarolta görnyedt vállát. Az öreg teste megfeszült, próbált elhúzódni, de a lány könnyeden tartotta maga mellett. Nyugtalanítóan, szinte aggasztóan erős volt, Delfon testvér pedig úgy döntött, hogy inkább mozdulatlan marad, bár az arcát elfordította.

– Ugyan, ugyan! Ne félj! Szeretnék mutatni neked valamit, ami rendkívül fontos. Legalábbis nekem, mert azt hiszem, nagyon régen...

– Mi... mi... mi volt régen?

– Az, hogy távoztam – felelte Liliath. – Tudtam, hogy sokáig távol leszek, de pontos idejét nem tudhattam. Mennyi idő telt el Ystara pusztulása óta?

– Egyszáz és... – súgta riadtan Delfon. – Egyszáz és harminchat év... Nem... Százharminchét.

– Kellemesen pihentető éjszakai alvásnak tűnt – mondta Liliath, szinte csak magának. – Hosszú idő...

Hosszú ideig csendben volt, vékony ujjait az egyik ikongyűrűn nyugtatta. Delfon remegve ült mellette. Hirtelen annyira fázott, mint nem sokkal korábban azokon a téli napokon, amiket a sírboltban töltött. Mintha angyalszárnyak suhogását hallotta volna, mintha valami hívta volna, de ebben nem lehetett biztos. Feje fájt, füle eldugult, alig hallott.

– Szóval te vagy Delfon – mondta Liliath, azzal két ujjá közé csípte a férfi állát, és maga felé fordította a fejét. Delfon erre még vadabbul, csillapíthatatlanul kezdett reszketni, mert nem mondta meg a nevét.

A lány közelebbről még fiatalabbnak tűnt, és Delfonnak hirtelen eszébe jutott, hol látta ezt az arcot, vagy hozzá hasonlót. Egyik könyvének a végén kézirásos annotáció volt évszázadok ikonkészítőiről, és mindegyik mester arcvonásait rajzban is megörökítették: Ellandai Szűz Liliath. A nő, aki az egyetlen szervezett menekülőcsapatot vezette a pusztulásra ítélt Ystara városából. Titokzatos körülmények között halt meg nem sokkal azután, hogy átlépte Sarance határát.

A könyv végén a történethez fűzött körülbelül tucatnyi sor alapján Liliath rendkívüli fiatal nő volt, aki gyerekkorától azzal kápráztatta el a világot, hogy csodálatos ikonokat tudott készíteni és angyalokat idézett meg, ezért már zsenge kislány korában megkapta az Ellandai Szűz nevet. Ez a név később valószínűleg eléggé ironikusan hangzott, mivel a pletykák szerint Liliath többek között Ystara királyának szeretője lett, bár ezekről soha senki nem tudott semmi bizonyosat.

A jegyzetek megkérdőjelezték továbbá azt a szóbeszédet, hogy Liliath – rendkívül egyedi módon – képes volt elkerülni az angyali erők meghívásának következményeit. Ahhoz, hogy az ember angyalokat idézzon meg, szükség volt valamire egy mágustól, sőt, nem is akármire, hanem eleven lényük egy részére.

A mágusok és a papok hamar öregedtek; minél gyakrabban használták erejüket, és minél magasabb rangú angyalokat idéztek meg, annál hamarabb.

A nagy Handuran ezt a veszteséget *Az angyali jelenések ára* című művében részletesen taglalta. Egy szeráf megidézése alig néhány órát vesz el a megidéző személy életéből, egy fejedelemség azonban már egy évet, egy arkangyal megjelenése több életévet követel. Ennek híres példája a boldoggá avatott Szent Erharn kardinális, aki negyvenes, életerős nőből egyetlen nap és éjszaka leforgása alatt aszott vénasszonnyá lett, és meghalt, miután 1309-ben Ashalael arkangyal megidézésével sikerült visszatartania a tengert...

Delfon ráeszmélt, hogy elméje elkalandozott. A fiatal nő megint kérdezett tőle valamit. Nem, nem lehet az Ellandai Szűz. Nem, egészen biztosan nem...

– Mondja, maga ikonkészítő?

– Igen – hebegte Delfon. Összekulcsolta ujjait, mintha most is azon igyekezne, hogy elrejtse a festékfoltokat, a bőrére száradt tojásfehérjét és a sötétbarna bőrén rikító nyers pigmenteket, a kusza hálózatú apró hegeket a keze fején, ahol kiserkent a vére.

– Még mindig olyan jól tud megidézni, mint festeni?

– Igen. Nem gyakran...

– Mely angyalokkal beszél? Köztük van Foraziel?

– Igen – felelte Delfon. Nagyon meglepődött. Mert bár nyilvánvalóan ikonfestő volt, nem viselt ikonokat a habitusát derékban összefogó daróckötélen, nem hordott gyűrűt az ujján, semmit a nyakában és csuklóján, így egyetlen jel sem volt rajta, ami arra utalt volna, hogy mely angyalok voltak szövetségesei ebben a mesterségben. Mivel egyedül Ashalael angyali seregében több ezren voltak, annak az esélye, hogy a lány tudja, mely angyalokat ismeri...

– Gondoltam – felelte Liliath, ezzel félbeszakítva Delfon rémületteljes gondolatainak folyamát. – Ő rendelt ide téged, hogy ébressz fel engem.

– Ő? – kérdezte Delfon. Csodálkozásába páni félelem vegyült.

Liliath figyelmen kívül hagyta a kérdést.

– Szükségem van egy ikonra Foraziel számára – mondta Liliath. – Szükségem van az angyallány hatalmára, hogy megtaláljam, amit keresek, és nem akarom azzal vesztegetni az időt, hogy saját magam készítsek ikont.

Bár az angyaloknak nincs a szó emberi értelmében vett nemük, a hagyomány szerint vagy nőként vagy férfiként utalnak rájuk, és a hagyomány szerint Foraziel nem férfi, hanem nő.

Delfon bárgyún bólintott. Foraziel tevékenységi területe az elveszett vagy elfelejtett tárgyak megtalálása volt. Minden bárgyúsága ellenére azonban nem tudta megállni, hogy ne pillantson a fiatal nő furcsa gyűrűire. Nagy angyali erők mutatkoztak rajta. Az egyik alacsonyabb rangú ikon – és Delfon beleborzongott a gondolatba, hogy csak azért tekinti alacsonyabb rangúnak, mert a szomszédos ikonokhoz képest ez – nem egy angyal jellegzetes arcát és glóriáját mutatta, hanem két kereket, egyik a másikban, mindkettő apró gyémántokkal díszítve. Trónus rangú. Furcsa angyal. Az Első Szféra legmagasabb rangját viseli. Magasabb rangú, mint azok az angyalok, akikkel Delfon valaha kapcsolatba került, sokkal nagyobb hatalmú lény, mint az egyszerű kis Foraziel. A többi gyűrűn azonban olyan ikonok voltak, amelyek még nagyobb hatalmú angyalokkal való kapcsolatra engedtek következtetni...

Liliath kinyújtóztatta ujjait; a lámpások fényében felcsillantak az apró rubint- és gyémántszemek, az aranyozott glóriák.

– Van úgy, hogy egy kisebb rangú, de nagyon határozott hatókörű és tapasztalt beavatkozó erőre van szükség – mondta, helyesen felmérve Delfon gondolatmenetét. – Ebben az esetben nem a principalitás vagy az arkangyalok félelmetes fensége érheti el legkönnyebben és leggyorsabban a célt.

Delfon meghajtotta a fejét, teste úgy remegett, mintha hirtelen elkapta volna a mocsárláz. Ez túl sok volt neki...

Ez a furcsa apáca... püspök... szent... akármi is legyen... És az erő, ami vele van. Az ujján levő festett gyűrűk nem egyszerűen angyalok képmásai, hanem megannyi közvetlen csatorna nagyhatalmú és szörnyű lényekhez. És ha igazat mondott arról, hogy Pallenielnek valami főpapnője, akkor az is teljességgel lehetséges, hogy valahol rejtve a legfelsőbb lény ikonját is viseli. Palleniel pedig egyenrangú a világ leghatalmasabb országait védelmező arkangyalokkal.

Tény, hogy Palleniel nem védelmezte ezt az országot, hanem a hamuvér kórság által elpusztította lakóit, ezért ha itt egyáltalán említik, akkor csak Bukott Angyalként emlegetik, nevét átokként idézik...

– Van Forazielnek ikonja ebben a templomban? – kérdezte Liliath.

Delfon tétovázott, de csak egy pillanatig. Akárki is ez a nő valójában – feltehetőleg ellenség Albából vagy a Nyolcvanhat Királyságból –, sokkal nagyobb ereje van nála, sőt a templom teljes személyzeténél, még az apátnál is hatalmasabb. Bár azt, hogy ez a női személy miképpen lehet ilyen fiatal, hogyan lehetséges, hogy nem öregítették meg az erők, amiket megidézett... Delfon egyáltalán nem értette, és pontosan tudta, hogy nincs más választása, mint őszintén válaszolni és engedelmeskedni.

– Igen. A műhelyben. Néhány napja lettem kész vele.

– Jó – felelte Liliath. – Mutathatod az utat. Nem volt időm körülnézni, amikor... szóval... idefelé jövet.

– Igen – hebegte Delfon, ahogy lassan talpra állt.

– Jó – ismételte a nő. Felemelte a kezét, megérintette az egyik gyűrűt, valami nevet mondott ki alig hallhatóan. Delfon felemelte a bal karját, hogy szemét védje a felragyogó erős fénytől, de egy kicsit kilesett. Akármelyik angyalt idézte meg ez a nő, a természetfeletti erő gyorsan dolgozott: visszatette a koporsótetőt; a tört ólom darabjai felemelkedtek, helyükre illeszkedtek, mint a nyugalomba bűvölt kígyó. Néhány perc múlva a sírhely pontosan úgy nézett ki, mint alkonyatkor, amikor Delfon megkezdte virrasztó szolgálatát.

Az öreg szerzetes a falnak dőlve nézte a nőt, egyik szemét behunyta, hogy a másikkal jobban láthasson. A nő egy hajtincse megőszült, de ahogy nézte, máris visszatért bele a fekete szín, mintha sötétvörös bort kevertek volna vízzel. Nem fizetett a fiatalságával azért, hogy angyali segítséget kért és kapott a sír bezárásához. Illetve csak ideiglenesen látszott rajta öregedés jele.

– Azt hiszem, meg fog ölni engem, amikor megszerzi az ikont – jegyezte meg Delfon halkán. – Azért, hogy ne tudódjon ki... semmi magáról.

– Igen – ismerte el Liliath. – Azt hiszem Palleniel ezért hívott téged ide; mert te amúgy is nemsokára meghalnál. Jobb, mintha fiatalabbakat hívott volna. Ő könnyőreteresebb, mint én.

– Ó – felelte Delfon. Már nem félt, és ezt ő maga is furcsának találta. Csak kíváncsi volt, és nagyon fáradt. Túl sok izgalom volt az elmúlt néhány percben, és az angyal utófényre a szeme sarkába fagyott, így még gyengébben látott, mint addig. – Palleniel. A pestishozó. Az ellenség.

– Igen. Palleniel. A többi nevet és jelzőt mások találták ki neki, mások aggatták rá. Említettem már, hogy nem minden igaz, amit nektek mondtak.

– De hogyan hívhatott ide, hogy ma éjjel én legyek az őrző? – kérdezte Delfon őszinte érdeklődéssel még a közeli halál tudatában is. Aki egyszer angyalidéző mágus volt, az mindig az marad, élemedett korában és végső óráiban is. – Hiszen ez Ashalael szentélye, ez itt Sarance... Pallenielnek itt nincsen hatalma. Az angyalok pedig saját akaratukból nem cselekednek.

– Az orthodoxok valóban ezt hirdetik – mondta Liliath. Titkos tudás elégedettségével mosolygott. – Valójában azonban az angyalok cselekedeteinek hatókörét ebben a világban nem a saját maguk szabta merev határok határozzák meg, hanem az emberek hosszú idő óta fennálló eljárásai és szokásai, és ezek átalakíthatók. Vagy ha földrajzi térségről van szó, egyes helyeken átüthetők. Egyeseknek utasításokat lehet

adni, hogyan cselekedjenek a jövőben. Elég akarat és erő adható nekik.

Delfon tagadón ingatta fejét.

– Nem tudom elhinni, hogy amit mondtál, így lenne – mondta Delfon. – Illetve nem hiszem, kivéve, ha valóban te vagy Liliath... Olvastam rólad Decarandal *Mágusok élete* című könyvében. Bár nem Decarandal írt az utolsó lapokra... akárki is volt a jegyzetek szerzője, azt állította, hogy Liliath szükség esetén képes nagyon gyorsan ikonokat készíteni, és olyan angyalokat idéz meg, akiket korábban egyetlen templom sem ismert...

– Folytasd! – mondta Liliath. – Kíváncsi vagyok. Mit írt még?

– Azt, hogy Liliath ikonkészítési képessége példátlan volt. És a szóbeszédet, hogy az angyalidézésért nem kellett testi árat fizetnie... de fiatalon meghalt, még csak tizenkilenc éves volt, éveit számát tekintve legalábbis, ezért úgy tűnhetett, ha külsőleg nem láthatóan is, de öregedett. Egyesek úgy gondolták, hogy ez tragédia, hogy egy nagy tehetséget veszített el a világ.

– És mégis, mint látod, nem haltam meg. És teljesíteni fogom az ígéreteimet. Minden ígéreteimet, de egyet különösen.

Delfon ránézett. Nem értette, de érezte az érzés erősségét. Láta már ezt a szenvedélyt másokban: zarándokokban és olyanokban, akik nagy feladatokat láttak el, akiket olyan belső erők hajtottak, amiket ők maguk ritkán ismertek fel. Ez a jelenség azonban ebben a nőben ezerszeresen mutatkozott.

– Gyere, mennünk kell – rendelkezett Liliath.

– Nem fog bántani? – kérdezte Delfon tétován. – Úgy értem, mielőtt...

– Nem – felelte Liliath nagyon tárgyilagosan. – Egyszerűen megszűnik dobogni a szíved. Amúgy is nagyon fáradt vagy, nehezen viseled már az életet, ugye?

– Igen – mondta Delfon halkán. Az angyalfény a szeme körül egyre terjedt, és azzal együtt kellemes melegség járta át. Évek óta nem érezte ilyen nyugodtnak magát. Pulzusa

nagyon lassan és egyenletesen lüktetett. Ettől úgy érezte, mintha hamarosan nagyon-nagyon kényelmes ágyba feketne, sokkal kényelmesebbe, mint amilyenben az emeleten lévő cellájában feküdni szokott.

– Még ne, Mazrathiel – súgta a nő. Mazrathiel nagy hatakörű uraság, mindenféle mozgásban jelen van. A szívverésben is, bár csak a leghatalmasabb – és legönzőbb – mágusok képesek arra kényszeríteni egy angyalt, hogy vegyék el valakinek az életét. – Addig ne, amíg nincs nálam az ikon, és ő nem ül.

– Mi az? – kérdezte Delfon, miután egy kicsit magához tért.

– Nagy és nemes célt szolgálsz, amiért meghalni nagy megtiszteltetés – mondta Liliath. Miközben beszélt, szemében mintha belső fény ragyogott volna, ajka mosolyra húzódva remegett. Delfon ezt látván megint megborzongott. Nagyon nagy erőt és hitet érzett ebben a fiatal nőben. Inkább lány még, legalábbis ránézésre... de olyan határozottság, akarat és céltudatosság van benne, olyan sok angyalt képes megidézni...

Liliath karon fogta, az ajtóhoz vezette, ami már teljesen szokatlan módon félig nyitva volt.

– Merre?

– Balra – felelte Delfon. – És fel a csigalépcsőn.

Bizonytalan léptekkel haladt, szorosán mellette Liliath.

– Mi történt a világban? – kérdezte. – Ki uralkodik Sarance-ban?

Mögöttük az ajtó lassan, nyikorogva becsukódott, távoli, mennyei kórus halk hangja hallatszott, és diszharmonikus hangban végződött a dallam.

MÁSODIK FEJEZET

LILIATH A MUNKAASZTAL MELLETT A PADLÓN MEGIGAZÍTotta Delfon testvér holttestét, és szakavatott gyengédséggel lezárta a szemét. Mazrathiel visszavonult, miután jobb szándéka ellenére kénytelen volt megjelenni a megidézésre és bevégezni egy ember életét. Kétségtelenül jobban ellenállna, ha ismét megidéznék. Nem mintha ez Liliathet érdekelné. Ha szüksége van Mazrathielre, akkor Mazrathielnek szolgálnia kell. Nem tűr engedetlenséget senkitől.

Foraziel ikonja, amit az öreg szerzetes készített, az asztalán, díszhelyen állt. Szép munka volt, jobb, mint nagyszerű. Liliath érezte az angyal lehetséges jelenlétét a képben, ami a legáltalánosabb megjelenésében ábrázolta Forazielt: visszataszító külsejű, középkorú asszony, döbbenet néz, mert valami jót talált; csak a vékony glória jelezte, hogy szent.

– Tudnom kell, kik és hol vannak – súgta a fiatal nő. – Csak négyen...

De nem volt idő Forazielt megidézni. Már közelgett a hajnal, és Liliath kénytelen volt elhagyni a templomot, nehogy észrevegyék. Magához vette és habitusa rejtett zsebeinek egyikébe tette az ikont, a többi közé. Néhány percig tartott megtalálnia Decarandal ikonfestőkről szóló könyvét, amit Delfon testvér tudatában, Pereastor erejével látott. Kitépte a vonatkozó lapokat és azokat is zsebre tette, aztán kilépett a cellából, és halkán becsukta maga után a nehéz tölgyfa ajtót.

Az idő múlása ellenére a templom keveset változott azóta, hogy százharminchét évvel korábban belopózott oda,

és elbújt a szent sírjában. Még egy ajtót kinyitott, a keleti klostromba jutott. Ott megállt, kinézett a nagy, kövezett udvarra. Csak a csillagok gyenge fénye és a hold keskeny sarlója világított. Alakok voltak a földön, és horkolás hallatszott, vagyis utazók csoportja szállt meg odakint. Olyan emberek, akiknek helyzete vagy állapota nem tette lehetővé, hogy vendégszobába vagy hálóterembe mehessenek, nekik csupán a templom látogatását és az udvaron való megpihenést engedték. Furcsamód mind világos színű ruhában volt a halvány holdfénynél nehéz lett volna megmondani, hogy milyen szín. Talán zöldeskék vagy a szürke valamely árnyalata. Mintha egyenruha lett volna, bár eléggé kopott. Mindenestre nem tűntek katonáknak.

Liliath tétovázott. Több tucat volt még ezekből az emberekből, a kapuházhoz pedig csak az udvaron át lehet eljutni. Valószínűleg felébredne valamelyikük, ahogy elhalad mellettük, és az csak bonyolítaná a helyzetet.

A tétovázás pillanatában meztelen talpak lépteinek halk csoszsanását hallotta maga mögött a kövön. Valaki mögé lo-pózott. Liliath megfordult, és egy szürkébe öltözött, csuklyás férfit látott, akinek a kezében egy éles tőr volt. A férfi feléje dőfött, de Liliath gyorsabb volt nála, és ügyes mozdulattal siklott el a tördöfés elől. A férfinak ezen el kellett volna gondolkodnia. De nem tette.

– Nem akarlak megölni – súgta a férfi, és Liliath ebből tudta, hogy az udvaron alvók nem feltétlenül a férfi szövet-ségesei; vagy attól félhet, hogy a kapuházban a templom őrei meghallhatnak valamit és közbeavatkozhatnak. A férfi több foga le volt törve, bal karja sorvadtan, hasznavehetetlenül lógott a teste mellett. Jobb karja azonban nagyon erős volt, és ebben fogta a tőrt. – Csak vedd le szépen azokat a gyűrűket. Jó kislány. És ne hidd, hogy angyalt idézhetsz meg, egy pillanat alatt kibelezlek. Az nem lenne jó neked. Számkivetett vagyok.

– Szerinted ki vagyok én? – kérdezte Liliath könnyed társalgási hangon. Nem suttogva, de nem is hangosan. Megje-

gyezte a „számkivetett” szót és érezte, hogy Palleniel lelkének egy kis szikrája van ebben a rablójelöltben. Nyilván sok mindent megkérdezhetett volna Delfon testvértől, de már késő. Most saját magának kell mindenre rájönnie.

– Nemtom – felelte a férfi; feszülten figyelt, tőrökését újabb döfésre készen emelte. – Az Öreg Brill szerint a csillagok azt mondják, ide kell jönni a nagy szerencsénkért. Ez egyszer igaza volt. Vedd le azokat a gyűrűket azonnal!

– Azt mondod, „számkivetett” vagy – szólta Liliath. A férfi bőréről és arcvonásairól nem tudta leolvasni a származását. A férfi bőre kőris színű volt, szeme zöld, de ebből senki nem vonhatott le semmilyen következtetést. Sok ősi törzs telepedett le Ystara és Sarance környékén több ezer éve, vérük keveredett, utódaik a legmélyebb feketétől a legvilágosabb sápadtfehérig különböző bőrszínűek lehetnek. Ám az a szemernyi Palleniel lélek, amit benne észlelt, csak egy dolgot jelenthetett: – Az ystariaiak leszármazottja vagy?

– Persze – mordult a férfi. Újra döfött, de Liliath hihetetlenül hajlékonyan, gyorsan és mélyen hajolt hátra. A tőr súrolta ugyan a nyakát, ám mielőtt a férfi magához tért volna ismételt sikertelenségéből, Liliath keze lendült, ujjai az idegen csuklójára fonódtak, kicsavarta a karját, s a férfi térdre rogyott.

Liliath fiatal kora és törékenysége ellenére rendkívül erős volt.

A rabló felhördült, szeme fehérje kilátszott, ahogy felnézett a lányra. Képtelen volt felfogni, mi történik.

– Ez azt jelenti, hogy Ystara szülötteként rád nem hat az angyali mágia? – kérdezte Liliath. – Lehet, hogy valami bukkott lény lennél?

– Igen, igen – felelte a férfi. – Ne próbáld ki!

– Vagy hamuvér-pestisben halnál meg – tűnődött Liliath.

Hallotta, hogy a háta mögött alvók ébredeznek, ezért a csuklójánál fogva odébb vonszolta a férfit, hogy lássa, támadni készül-e valaki.

– Valószínűbb, hogy szörnnyé változnék – hebegte a férfi. – Az biztos, hogy megölnélek.

Liliath nem válaszolt, hanem kezét nyújtotta a férfiben fellelhető Palleniel szikráért.

– Azt hiszem, a pestis lesz – jegyezte meg, és akaratát ráerőltette a férfinak porszemnyi arkangyali részére is.

A következő pillanatban szürke hamu jelent meg a férfi szája sarkában. Hamu virágzott ki a szemében, pergett a füléből, áradt az ujjbegyeiből. Liliath elengedte és hátralépett, ahogy a hamu lassan, de feltartóztathatatlanul peregni kezdett. Mint a majdnem alvadt vér. A férfinak még néhány pillanatig sikerült térdelnie, aztán oldalra dőlt, és a hamu folyamatosan folyt minden testnyílásából, pórusából és sebéből. Halomba gyűlt körülötte.

Mire néhány perc múlva meghalt, mindenki ébren volt az udvarban. Liliathet figyelték. Számos lámpást gyújtottak, magasra emelték a fényt. Liliath állta és viszonzta a tekintetüket, érezte, hogy valami nincs rendben ezzel a tömeggel. Megvolt bennük a bőr- és szemszín, az arcok jellegzetességének megfelelő keveredése. Mindenféle ember volt, és mégis...

Eltelt egy hosszú pillanat, mire megértette, hogy azok közül, akik őt nézték, nagyon kevesen tudtak egyenesen állni. A többség hajlott háttal, görnyedten vagy furcsán egyensúlyozva állt. Mankóra vagy társaikra támaszkodtak. A felé forduló arcokról szemek, orrok hiányoztak, a szájak fogatlanok. Olyan betegség vagy sérülés nyomait viselték magukon, amit egy angyalnak meggyógyítani vagy legalábbis jelentősen javítani nem nagy feladat.

De ezek az emberek nyilvánvalóan sosem érezték egy angyal gyógyító, tisztító érintését.

Liliath az emberek riadt, kérdő, sok esetben ellenséges pillantásait figyelte. Láta furcsa, tiszta szürke tunikáikat és köpönyegeiket. Lassan, egyenként meghajoltak, tétet-fejet hajtottak, mintha királyt vagy királynőt üdvözlőnének. Csak egyikük nem hajolt le annyira, mint a többi. Egy pillanat

múlva felnézett, egyenesen Liliath szemébe. Bőre hangavirág-méz barna, valaha szép férfi lehetett. Arcát azonban mély, félhold alakú hegek barázdálták, valami szörnyű himlő betegíthette meg, amitől odalett a fél szeme, és koránál sokkal idősebbnek látszott. Liliath legalább is erre következtetett a férfi fiatalos hangjából és az épen maradt szemének élénkségéből.

– Valóban újjászületett az Ellandai Szűz? Pontosan úgy, ahogy az ősi írásokban áll? A dédnagymamám nagyon *szeregett* volna látni téged. Kár, hogy a múlt héten meghalt.

– Nem újjászületett – felelte Liliath halkan. Ez a heges arcú fiatalember nem adja meg a kellő tiszteletet, de határozottan beszél, mintha ő lenne ennek a tarka sokaságnak a vezetője. – Pusztán felébredt hosszú álmából. Ha jól sejtem, Ystara Rendjének tagja vagy, és láttatok a jelet.

Miközben ezt mondta, felnézett az égre, és az udvar fölött, a templom épületei között meglátta a négyszögletes csillagalakzatot. Ősidők óta viták folytak arról, hogy az éjszakai égbolt valóban az angyalok lakhelye-e, vagy pusztán létezésük tükröződése és hatalmuk szimbóluma. Akármi is, az égbolt meglehetősen megbízható jelzése volt a különböző angyali erők állapotának.

Mint az itt, Sarance-ban várható volt, Ashalael csillaga ragyogott a legmagasabban és legfényesebben az éjszakában. Liliath azonban nem azt nézte: tekintete távolabb siklott a nyugati horizonton és onnan egy kicsit délre. Egykor ott ragyogott Palleniel csillaga. A legjobban Ystarából lehetett látni, máshol nem tündökölt olyan szikrázóan, de így is a hét legfényesebb csillag egyike volt. Most azonban csak sötétséget látott ott. És mégis: a keresett csillag sötét hiányától háromujjnyira nagyon halvány, szinte mélylila csillag világított. Alig észrevehetően. Liliath is csak nehezen látta meg, pedig az ő szeme sokkal többet látott, mint az emberi szem, és pontosan tudta, hova nézzen. A csillag mégis látható volt, és észrevehette az égnek ezen a részén az elszánt éjszakai szemlélő.

A csillag Jacquairiel csillaga volt. Jacquairiel pedig Palleniel seregének egy alacsonyabb rangú tagja, akinek feladata a jó hírek előérzetének közvetítése volt, az elkövetkezendő boldog események sejtetése Ystara környékére korlátozva. Kis hatalma volt, mert Jacquairiel nem tudott részleteket közölni, és a hamuvér-pestis előtt többnyire szerelmesek folyamodtak hozzá, hogy vigye híret valami hamarosan adandó ajándéknak.

Ebben az esetben az angyal csillaga Palleniel újbóli eljövételét és egyben Liliath felébredését hirdette. Látható jel, hogy az üzenetet elküldték Ystara Rendjének, vagy a Rend örököseinek és leszármazottainak.

– A Rend? – kérdezte a sebhelyes arcú fiatalember. – Nincs Rend; nincsenek finom népek, nincsenek aranylános, ragyogó köntösű, fényes kardot csörgető népek. Csak az Öreg Brill van, aki halálos ágyak mellett ül, nagyon kiszínezett történeteket jegyez le, és az eget kémleli. Túl korán hagyta el minket ahhoz, hogy tudhasd, hogyan mennek itt a dolgok. Az ystaraiaknak tilos emlékezniük országunkra, az emlékezés teljesen tiltott. Számkivetetteknek neveznek minket, mert biztosan a mi hibánk, hogy az angyalok nem lépnek velünk kapcsolatba vagy a legrosszabbat hozzák ki belőlünk. Szürke ruházatot kell viselnünk, nehogy balesetek történjenek, vadállatok jöjjenek a világra. És nem szabad túl szembetűnőnek lennünk; szolgálunk és dolgoznunk kell, csak egyszerű lények lehetünk, nehogy a rendes népekre valahogy átragadjon a nyomorúságunk.

– Bármilyen a külső megjelenésed, akkor is a Rend tagjai vagytok – mondta Liliath szent meggyőződéssel. – Te pedig meggyógyíttatsz és új emberré alakíttatol, amikor visszatérünk Ystarába és eljő Palleniel.

Beszédét csend fogadta. De nem áhítatos csend, ahogy arra Liliath számított. Inkább a komor levertség csendje.

– Ti kételkedtek bennem? – kérdezte. A fiatalemberre nézett, himlőheges arcára. Palleniel szikrája volt benne, erő-

sebben, mint a többiekben. Az ősei nagyon közel állhattak ahhoz az állapothoz, ami üdvösnek tekinthető. Ez valószínűleg szerepet játszott abban, hogy ennek a szedett-vedett csoportnak a vezetője lett. – Mi a neved?

– Bisc. Így hívnak. Biscaray. Én vagyok Éjszaka hercege – felelte a fiatalember. – Illetve már az Éjszaka királya, gondolom, mivel kiiktattad legnemesebb urunkat, Franz Sorvadtkart. Hacsak valaki nem akar kihívni, hogy átvegye a helyemet.

Ez utóbbi mondatot hangosabban ejtette ki, hátrafordulva az egybegyűlt számkivetetteknek. Senki nem mozdult, senki nem válaszolt.

– Éjszaka Királya? Úgy érted, te vagy a koldusok, tolvajok és más hasonló népség ura? – kérdezte Liliath. – Egész Sarance alvilága a birodalmod?

Éjszaka királya felnevetett. – Aligha. Csak Lutace-ban és csak a számkivetettek királya vagyok. Ám mivel nincs más választásunk, mi vagyunk a legtöbben, és mi uraljuk az éjszakát. Mint a nagyok és hatalmasok mondják: „Nem minden tolvaj és koldus számkivetett, de minden számkivetett tolvaj és koldus.”

– Miért jöttetek ide, ha kételkedtek abban, hogy új életre vezetlek benneteket, vissza Ystarába?

– Franz adta utasításba. Az Öreg Brill időről időre hasznos dolgokat olvas le az égről. Éjszaka előző királya úgy vélte, valami nagyobb zsákmány vagy lehetőség vár ránk; legrosszabb esetben egy kis vidéki kirándulás.

– Láttátok, mit tettem vele – mondta Liliath. Halvány, fortélyos mosollyal nézett a férfire. – És mégis érzem, hogy kételkedsz. És bár térdelsz, nem érzékelek benned valódi tiszteletadást.

– Pestis vagy szörnyeteg, pusztá véletlen is lehetett – mondta Éjszaka új királya óvatosan. Tétovázott. A hangjából kicsengő magabiztosság mintha megingott volna. – De nem kételkedem teljesen...

– További bizonyítékra van szükséged? – kérdezte Liliath.
– Gyógyítsalak meg? Legyen a bőröd sima, a szemed ugyanolyan, mint felebarátaidé?

Ez utóbbi nehéz lehet, talán túl nehéz is. De ha sikerrel jár, egyszerre több célt is elérhet.

Látta, hogy a férfi valami visszavágó megjegyzést nyel el.

– Az igazán megfelelő bizonyság lenne, ugye? – kérdezte Liliath.

Biscaray könnyedén felállt, és elindult felé. Néhány lépésnyire állt meg. Nem térdelt le újra, jobb keze a tör markolata közelében, amit csak részben takart a szürke köpönyeg.

Bár a legközelebbi lámpás a férfi mögött volt, Liliath látta, milyen szörnyű ragyás az arca. Valami betegség hagyta hegszövet; a kór kusza mélyedéseket vésett bőrére, és jobb szemét nemcsak kitolta a helyéből, mint Liliath korábban gondolta, hanem félig egy túlbujánzott heges kinövés mögé rejtette.

– Ha képes vagy ezt megtenni úgy, ahogy mondtad, elismerem, hogy az vagy, akinek mondd magad, és jó szolgálatot teszek neked – mondta Biscaray halkán. – Ha nem sikerül beváltanod szavadat, kibelezlek. Vagy a népem teszi meg.

– Ne félj attól, amit tenni fogok, ne küzdj ellenem! – mondta Liliath. Felemelte a hangját, a tömegnek beszélt. – Ez csak ízelítő abból, amiben részetek lesz, ha Ystarába érünk.

Felemelte jobb kezét, és tekintetét Éjszaka királyáról egy pillanatra sem véve le megérintette a bal hüvelykujján viselt ikongyűrűt. Gwethiniel, a nagy gyógyító, hatalmas erő, akit nem lehet könnyen megidézni. A férfi keze a tör felé mozdult, de nem ért hozzá. Liliath várt, érezte az angyal távoli jelenlétét, de még nem hívta közelebb.

– Elég bátor vagy? – kérdezte. Látta a férfi arcán, hogy a gyanakvás alatt a remény szikrája izzott fel, de igyekszik semmilyen érzelmet nem mutatni.

– Nem először teszem kockára az életemet – felelte Éjszaka királya vállat vonva. – Ha a döntés egyszer megszületett, ugyan mit jelent még egy dobás?

Liliath egyszerre idézte Gwethinielt és terjesztette ki saját akarateréjét a férfi Palleniel-részecskéje ellen. Arkangyal lényét visszahúzódsra kényszerítette. Palleniel küzdött ez ellen, és Gwethiniel is tétovázott, nem akart eleget tenni a megidézésnek.

– Engedelmeskedtek nekem – súgta Liliath a tudattalan arkangyal-partikulának és az ellenálló angyalnak. – Engedelmeskedtek.

– Engedelmeskedem – szólt egy hang a tudatában. Gwethiniel jellemzően nyugodt és magabiztos hangjában csikorgó, vonakodó engedelmesség hallatszott. – Mit akarsz?

– Gyógyítsd meg ezt a férfit! – parancsolta Liliath, bár ez a hang kifelé nem hallatszott, csak a fejében. – Ne érintsd benne Palleniel maradványát!

– Az én feladatom a természeti rend, a természetes állapot helyreállítása a szervezetben, amit gyakorta használnak a halandó életet hordozó testek gyógyításában – mondta Gwethiniel. – Ha másvalaki jelen van benne, az lehetetlenné teszi a munkámat. Nem harcolhatok ilyen nagy erővel, akkor sem, ha ez a hatalmasabb erő nincs teljesen jelen.

– Nem kell harcolnod. Visszafogom Pallenielt, amíg ezen a férfin dolgozol. Tedd, amit parancsoltam!

– Nagy a veszély – súgta Gwethiniel. – Mindannyiukra.

– Tedd, ahogy parancsoltam!

Liliath ezt hangosan, kiáltva mondta. Annyira vad erővel, hogy a tömeg összerezzen. Mögöttük, a kapuházban fáklya fénye villant. A kapus vagy a templom valamely őre végül felriadt.

Hatalmas szárnyak csattogtak a fejük felett. Hirtelen meleg fény és mézélő lonc édes illata áradt az udvarban. Éjszaka királya felüvöltött és elesett. Maga Liliath is meghajolt az általa megidézett erő súlya alatt, de csak egy pillanatra. Hajának egy vastag tincse megőszült, bőre megráncosodott. Ezek

azonban csak átmeneti változások voltak; hamarosan minden visszaállt az eredeti állapotba annak ellenére, hogy Palleniel részecskéje, az a dacos partikula küzdött ellene, ahogy pusztá akarateréjével visszatartotta, és Liliath közben visszaküldte Gwethinielt, hogy fejezze be a munkát, amit még csak részben végzett el.

– Senki nem mondhat ellent nekem – vicsorgott Liliath.
– Tedd, amit parancsoltam!

Gwethiniel szárnyai csattogtak. Mennydörgés morajlott, de a megidézett angyal elvégezte a feladatot, s abban a pillanatban eltűnt. Sokkal gyorsabban távozott, mint ahogy érkezett. Azt sem várta meg, hogy Liliath annak rendje és módja szerint elbocsássa.

Éjszaka királya felült és megtapogatta az arcát. A ragya eltűnt, egyetlen heg sem volt rajta; mézszínű bőre sima és fiatal, szeme a helyén. Bőrmellénye alá dugta a kezét, megtapogatta mellkasát. Döbönt csodálkozás ült ki az arcára. Felállt, a többiekhez fordult. Minden lámpás fényét feléje irányították, ahogy felemelte a fejét, széttárta mellényét és megmutatta sima mellkasát.

– Ez... ez... Meggyógyultam!

Szinte ezzel egyidőben hirtelen mindenki megindult Liliath felé. Sánták, nyomorékok tömege, felemelt kezek, könyörgő hangok.

– Gyógyíts meg! Gyógyíts meg! Segíts rajtunk!

– Most nem tudok többet tenni! – kiáltott Liliath, kezét felemelve. Hiába volt emberfeletti ereje, nagyon elfáradt. Ennek ellenére a fáradtság nem látszott rajta. Nem mert gyengeséget mutatni. Semmilyen látható jele nem volt annak, hogy az angyalidézés bármilyen hatással lett volna rá, bár érezte, hogy arc bőre gyógyítja önmagát; az apró ráncok sorra eltűnedeznek. Elmosolyodott, hogy magabiztosságot mutasson a tömeg előtt, de azért is, mert újra úgy parancsolt egy angyalnak, hogy nem kellett a szépségével fizetnie érte. És soha nem is kell. – Mindenki meggyógyíttatik, amint visszaérünk Ystarába.

A tömeg mégis tovább nyomult feléje; ostoba, követelőző tömeg. Liliath az egyik oszlop mögé húzódott, felkészült arra, hogy ha kell, lesújt az elöl tolakodókra, mert most nem mert angyali mágiát használni. Ahhoz túl fáradt volt; attól tartott, nem lenne képes befolyásolni az eredményt; ráadásul egy szerencsétlen változás valószínűleg mindannyiuk halálát okozná. Ő maga is meghalna, annak ellenére, hogy ő nem tud olyan könnyen elpusztulni.

Liliathnek azonban semmit nem kellett tennie. Biscaray felbődült, visszakézből félrelökte a számkivetettek áradatát, a hangadókat a tömegbe taszította: az emberek elterültek az udvar kövein. Úgy viselkedett velük, mintha húsrá gyűlő kutyafalka lennének, ő pedig a kutyák gazdája. Hiába vannak többen, nem fél tőlük.

– Vissza! Vissza és földre! Földre!

A sokaság gyérült. A számkivetettek térdre rogytak, elkeseredett vágyódásuk pillanata elmúlt. De Liliath hallotta, hogy mögöttük kinyitják a kaput, ami a tömeget éjszakára az udvarra rekesztette. Reteszek csattantak. Néhány perc és odaér a templom kapusa és kétségtelenül néhány katona is, akik nyilván nagyon dühösek azért, hogy hajnal előtt felbresztették őket, ráadásul ilyen nem szívesen látott vendégek miatt kellett feltápaszkodniuk.

– Szükségem van egy köpönyegre – mondta Liliath egyenesen Biscaray szemébe nézve. – Csuklyás. Vagy egy nagy kalap. És a lehető leggyorsabban el kell mennünk innen.

– Parancsára – felelte Biscaray. Utasításokat mordult egy közelben álló számkivetettnek, aki rögtön keresgélni kezdett a holmija közt. Mások Éjszaka néhai királyának holttestét a klastrom egy sötét zugába húzták. – Elmenni nem lesz nehéz. Biztosra veszem, hogy kidobnak minket. És aztán... Aztán Ystarába megyünk?

– Nem – felelte Liliath halkán. – Szükségem van egy kis időre, hogy megtudjam, mi történt, amióta nyugalomba tértem. Nem számítottam arra, hogy Ystarát még mindig

szörnylények tartják uralmuk alatt. Haddal kell visszatérnünk.

– Haddal? Minden számkivetett az ön zászlói alá fog gyűlni, amint kitudódik, hogy...

– Nem – vágott a szavába Liliath. – Nem engedhetjük, hogy visszatérésem híre ismertté váljon. Különösen azok nem tudhatják meg, akik most Ystarában vannak. Sokan élnek Sarance-ban és a nagyvilágban, de a mennyek országában is, akik nem szeretnék, ha Ystara újra nagyváros lenne. Halandók és angyalok is ellenállnak majd Palleniel visszatérésének, és csellel kell rávenni őket, hogy segítsenek nekünk... Okosnak kell lennünk.

– Ez az Éjszaka Népének módszere. Az eszünk és az ügyes kezünk tart életben minket.

– És a fortélyos nyelvetek is, ha jól gondolom – mondta Liliath, halvány, érzéki mosollyal. Nem kívánhatott meg egyszerű halandót; az érzés, amit a már szinte jóképű Biscaray kiváltott belőle, egyáltalán nem volt a Palleniel iránt érzett hatalmas szerelméhez mérhető. Ez a testi jelenség azonban nem vonta el a figyelmét; némi megkönnyebbülést jelentett ahhoz a hevességhez és nyomáshoz képest, amit a cél eléréseért való tevékenység jelentett.

Hamarosan az ágyába fogadja Biscarayt, határozta el Liliath. Jobban magához köti, ahogy azt tette már férfiakkal és nőkkel is; nem mindegyikük volt olyan fiatal és vonzó mint most ez a bizonyos Biscaray.

Köpönyeget adtak a kezébe. Liliath belebújt, fejére húzta a kámzsát, és szorosan összehúzta magán a lebernyeget. Szinte kétrét görnyedve elvegyült a tömegben, ahogy kinyílt a kapu és bevonult a templom kapuőre, mögötte négy ásitó őr, akik már husángjaikat tapogatták és lengették.

– Hogyan merészelitek megzavarni a templom békéjét? – üvöltött a kapus olyan hangosan, ahogy senki nem beszélt. Liliath megállt, felnézett az égre. Hunyorgott a hajnal előtti kékesfekete végtelenre; egyetlen felhőt sem látott, de biztos volt abban, hogy korábban nem mennydörgést hal-

lott. De akkor mélyen aludt... akárhogy is, ezektől a hitvány, visszataszító számkivetettektől szentségtörő beszélgetést hallott.

– Kifelé! Kifelé! Ez tiszteletlenség! Nem becsültétek vendégszeretetünket. Menjetek innen!